ts i la Cultura

CONFERÈNCIES

«Ramon Llull, optimisme i depressió: cendres i flama»

DISSERTACIO DE MN. LL. RIBER

Ahir, a les set del vespre, al Saló dels miralls de l'Hotel Ritz i davant un públic selectíssim i predominantment femení, mossèn Llorenç Riber, dissertà sobre "Ramon Llull, optimisme i depressió; cendres i flama". Aquesta conferència era organitzada pel Conferentia Club. = Començà el disertant remarcant la importància que les dones tingueren en el transcurs de la vida de Ramon Llull. = Gràcies a elles el gran poeta mallorquí es convertí en els darrers temps de la seva vida. Elles també van ésser les col.laboradores del seu apostolat. = Començà després a fer una apologia de la vida del gran poeta. = Un segle després de la fracassada expedició de Ramon Berenguer a Mallorca, Jaume el Conqueridor en una altra expedició conquista la Illa Deurada. Aquesta conquista fou el putn de partida de la sèrie d'expedicions catalanes a Orient. En aquestes expedicions el pare de Llull tingué una gran participació com es dedueix de les gratificacions que en tornar-ne se li concediren. = Després de deu anys de matrimoni, nasqué a Mallorca Ramon Llull. La seva infantesa ell mateix la relata en la seva obra "Blanquerna". Als vuit anys començà d'anar a estudi. Ja més gran estudià lógica, retòrica i teologia. Als trenta anys ell mateix es plany de no haver escoltat els consells que li donava en la seva joventut el seu pare. = El cavaller Ramon Llull seguí Jaume el Conqueridor en totes les seves campanyes. No obstant, Ramon Llull s'estimava per sobre de tot l'art de trobar. Ell sortia al caminet misteriós per arribar al cor de les dames. = En acabar la seva brillant peroració Mossèn Llorenç Riber fou xardorosament aplaudit.

DEMA

JAUME MARCO, "Embelliment de la llar", Ateneu Democràtic Republicà del Districte I (Avinyó, número 52, principal), a dos quarts de vuit del vespre.

JOAQUIM CASAMITJANA "El nacionalisme sota els seus aspectes econòmics" Joventut Nacional Catalana (Argentera, 57), a les deu de la nit.

MARIA DEL CARME NICOLAU "La dona en la política" Estat Català de Sant Andreu, a les deu de la nit.

---

aspecte, com sempre, Natura no po-

ARTS

FULLS

Un plet antic

PODEM ara fallar un plet entaulat entre dos artistes catalans, vint-i-nou anys enrera, en plena febre "modernista". Joaquim Renart, crític d'art de "Catalunya Artística", rebé en el mes d'octubre de 1904 una carta oberta de Lluís agaria, pregant-li d'entaular una polèmica sobre l'obra d'Isidre Nonell, que Bagaria admirava, mentre que el crític esmentat no hi donava més valor que el de "teles omplertes per l'equivocació d'un artista" i li negava tota idea d'art. Les primeres gitanes de Nonell, els dos caps famosos de "Julia" i "Consuelo", li valgueren les invectives més desconsiderades, i àdhuc els menyspreu del món de les arts d'aleshores. Fora d'alguns casos aillats l'obra de Nonell fou considerada com un gran disbarat. En les mateixes pàgines de "Catalunya Artística", Renart contestà la lletra de Bagaria, amb una gran seguretat, amb l'estil literari de moda en aquella època. Tractava de demostrar que l'obra de Nonell no podia convèncer ningú, ni al mateix pintor, i, amb una mica d'esgarrifança deixava entreveure que Nonell pintava de mala fe. "Nosaltres entenem —escrivia Renart—que al que li agradi allò no pot agradar-li res del que l'art ha produït en els temps clàssics i en els temps moderns". I per a reforçar aquesta opinió, feia l'elogi d'uns quants artistes, antics i moderns, entre els quals hi havia Joaquim Sorolla! Ara, el fall seria favorable a Lluís Bagaria. Però el record de Nonell, de l'home, necessita allunyar-se encara més de nosaltres perquè la valoració sigui justa i el fall definitiu. El judici despectiu estil Renart, però, no pesarà gaire en el procés d'afirmació de l'obra de Nonell.

PERE CALDES.

DEL MÓN DE LES ARTS

HA QUEDAT CLOSA l'admissió de dibuixos per a la Segona Fira del Dibuix 1933. La inscripció ha estat molt nodrida en totes les galeries que concórren a la Fira, podent-se assegurar que aquest any la quantitat de dibuixos presentats supera en molt la xifra de la primera Fira de 1932. Distingides personalitats del món de les arts i de les lletres han ofert generosament el seu concurs a la Segona Fira del Dibuix, i es dirigiran al públic de Catalunya per mitjà de les dues emissores de ràdio, glossant els diversos aspectes del certamen. La llista dels col.laboradors de la Fira del Dibuix es farà pública oportunament.

La cooperació del periodisme a la Renaixença

CONFERENCIA DEL SENYOR LLUIS DURAN I VEN

CATALUNYA commemora aquest any el centenari de la seva Renaixença. I l'Associació de Periodistes de Barcelona, desitjosa de contribuir a la dita commemoració a l'enaltiment de Catalunya, ha entès, que pel seu caràcter professional. la seva millor forma de contribució havia d'ésser la de donar a conèixer la part importantíssima amb què la premsa ha pres part en aquesta llarga durada d'anys, a l'obra del desvetllament del nostre poble.

Les commemoracions d'aquest ordre, no tenen solament com a objecte recordar una data determinada. Hom en pren una per a cada commemoració d'ordre polític o literari, o economic, o del que en cada cas sigui; però la data cal servir de punt de partida per a l'estudi de l'obra feta des d'ara al dia commemorat. Així la publicació de l'Oda memorable de Bonaventura Carles Aribau, en 1833, és presa com a data per a mesurar la centenària durada del desenvolupament de la Renaixença Catalana, i és aquesta en la seva esfera d'acció, àmpla i gloriosa, la que hom commemora des d'aquell modest inici fins als actuals moments de plenitud. Passa amb els centenaris quelcom d'analeg al que succeeix en les ascensions, a un enlairat puix que sobresurt a la plana o entre mig d'altres muntanyes. La commemoració del Centenari de la nostra Renaixença — prossegueix dient el conferenciant — és un puig convertit en mirador, del llarguissim camí que ha anat seguint el nostre poble per a retrobar-se a si mateix perdut com es trobava en el confusionisme polític que havia creat una política secular, desconeixedora de les realitats nacionals.

Cal fixar-se en la mentalitat comú en 1833 i fer-ne una comparança amb les idees, amb els sentiments i amb la voluntat de viure de la Catalunya d'ara, per a tenir alguna idea del que ha estat la nostra Renaixença. L'any 1833, del qual fem originar el moviment de retrobament del nostre poble, és el mateix any en que un decret d'immensa transcendència intentava donar fi a l'existència política de Catalunya. Una disposició governamental l'esquarterava. La unitat administrativa, i que podia ésser política, de Catalunya quedava trencada per la divisió en quatre provincies del territori en el qual el poble català vivia. La nova divisió suposava en el pensament dels que la disposaven la desaparició de la personalitat de Catalunya, i aquest fet era acceptat pels catalans per consentiment general que en ben pocs, si és que en algun arribava a tenir caràcter de resignació; perquè tots creien que el fet polític nou corresponia a la consagració de la realitat de la fosa de Catalunya en el tot del conjunt espanyol.

No és aquesta l'ocasió de fer un perllongat procés i fóra notòriament insuficient el temps que pot durar aquesta conferència, ni tan sols per a fer-ne una síntesi. Ha d'ésser el meu objecte, només i es això que tinc l'encàrrec de la nostra benvolguda Associació de Periodistes recordar la part interesantíssima i d'innegable eficàciacia que en aquest procés de reca-

la economia catalana, no
fit d'un sol estament, si
indispensable del benes
beren constantment l'i
dels catalans que escri
sa de Catalunya, durar
cades, quasi bé exclusi
tellà, solament ben av
terç de la centúria, per
gada més enlanostra ll

En realitat —diu— n
de cinquanta anys que
exercir una veritable
lanista la premsa peri
El conferenciant ací e
cessives publicacions
gut en la nostra llengu
circulació que assolire

Passa a referir-se
cions actuals dient que
ria de Barcelona, escri
presenta ben bé, en nu
una tercera part de la
del Cap i Casal de Cat
tes les ciutats de la r
que diàriament hi ap
da, en català, la mani
pensament.

I al costat de la pr
vistes de tot ordre, il
riòdics satírics, setma
zats proclamen const
nostra llengua és apta
na de propagandes, f
de la nostra idealitat,
ves matisacions diver

Ben justificadament
ció de Periodistes de
adherir-se, com ho ha
Commemoració del C
nostra Renaixença, a
bona part d'ella és deu
tant, amagada sovint,
pre, del periodisme ca
tadament, per això,
quantes figures de p
tres, d'entre els molt
triar, per a donar-los
conferències successiv
vegades desorientada
faci càrrec del molt q
gadors del pensamen
cions de Catalunya.
a altres, l'estudi detin
sonalitats sigui'm pe
conferència, introduc
altres seran donades,
cia sintètica només,
obra de conjunt que
riòdica s'ha anat rea
nar al nostre poble
la seva personalitat e
raula pot resumir-se
el renaixement de C

Hom diu vulgarm
conferenciant—que la
rada la pedra. La gol
nal de cada periòdic
ta diària sobretot, va
crosta que tapava en
i en el cor de molts
xement de la person
nya. La repetició d'
dia dels conceptes
primers vidents, va f
cada publicació de l
sacions catalanistes
çuts, veritables selec
cuna al seu temps s
escampall de propag
l'estat col.lectiu de c
fet possible l'express
de Catalunya de tor